

стоеше погоренъ отъ събраніето по сичката висостъ на небесното си нравоученіе. Арбуезъ наченъ да си изгубва дързкостта, и са раскайваше дѣто са нае да сѣди апостола публично.

— Брате мой, рече той на апостола, не само въ поученіята си ты са показа пламененъ послѣдователь на реформаціята, но ты показа ёще и престѣпно хладнокрѣвіе къмъ Католическата Римска религія съ кротостта си къмъ злочестыгъ еретицы, които самоволно са отцѣпватъ отъ светата Църква.

— Не разумѣвамъ що искате да кажете, преосвещеный рече апостолтъ.

— Имашъ съобщеніе, казватъ, съ просяцытъ, съ Юдеитъ и Маврытъ.

— Преосвещеный, рече апостолтъ, тѣзи чловѣцы сѣ злочести и гонены; другыгъ нематъ нужда отъ мене.

Всеобщо одобрително шепнятъе посрѣшнѣ простыгъ тѣзи думы въ които са искаваше благата душа на Жуана д'Авила. Инквизитортъ разумѣ че трудно ще му бѣше да осѣди апостола предъ сичкыя Севилскы народъ. Той мисляше че съ една само дума ще можаше да го погуби, и ето че чрезъ единчката сила на истинната свецыйгъ проповѣдникъ отблѣснѣ побѣдоносно неумѣстныгъ онѣзи обвиненія, и че тържеството преминѣ у оногосъ, който никога не е търсилъ друго, освѣнъ благополучіето на бѣдныгъ. Защото ученіето, божественното онуй посланіе предадено отъ апостолыгъ на приѣмницыгъ нмъ, евангелската онѣзи дѣщеря, която римската църква преобрна на безсрамна комедія, не бѣше за Жуана д'Авила, освѣнъ срѣдство за утѣшеніе и поученіе, а не и за свѣтско славолубіе. Смиранныгъ инокъ не чакаше отъ красноречіето си епископскы почести, не поучаваше като адвокатнѣ или